

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 4ης Φεβρουαρίου 2015*

«Προδικαστική παραπομπή — Κοινωνική ασφάλιση — Όροι επιλεξιμότητας για τη χορήγηση επιδομάτων ανεργίας εντός κράτους μέλους — Συνυπολογισμός του χρόνου εργασίας που συμπλήρωσε ο εργαζόμενος ως συμβασιούχος υπάλληλος σε θεσμικό όργανο της Ευρωπαϊκής Ένωσης με έδρα στο εν λόγω κράτος μέλος — Εξομοίωση των ημερών αποζημιώσεως πλήρους ανεργίας δυνάμει του Καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων με ημέρες εργασίας — Αρχή της καλόπιστης συνεργασίας»

Στην υπόθεση C-647/13,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το *cour du travail de Bruxelles* (Βέλγιο) με απόφαση της 27ης Νοεμβρίου 2013, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 6 Δεκεμβρίου 2013, στο πλαίσιο της δίκης

Office national de l'emploi

κατά

Marie-Rose Melchior,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους Μ. Pešič, πρόεδρο τμήματος, Α. Ó Caoimh, C. Toader, E. Jarašiūnas (εισηγητή) και C. G. Fernlund, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Mengozzi

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- η Μ.-R. Melchior, εκπροσωπούμενη από τον S. Cariau, avocat,
- η Βελγική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις Μ. Jacobs και L. Van den Broeck,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους G. Gattinara και D. Martin,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 16ης Οκτωβρίου 2014,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία της αρχής της καλόπιστης συνεργασίας και του άρθρου 34, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης).
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ του Office national de l'emploi (στο εξής: ONEM) και της M.-R. Melchior σχετικά με άρνηση εκ μέρους του εν λόγω οργανισμού να χορηγήσει στην ενδιαφερομένη επίδομα ανεργίας.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

- 3 Το άρθρο 96 του Καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, το οποίο θεσπίστηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 259/68 του Συμβουλίου, της 29ης Φεβρουαρίου 1968, περί καθορισμού του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων και του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και περί θεσπίσεως ειδικών μέτρων προσωρινώς εφαρμοστέων στους υπαλλήλους της Επιτροπής (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/001, σ. 108), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ, Ευρατόμ) 723/2004 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 2004 (ΕΕ L 124, σ. 1, στο εξής: ΚΛΠ), ορίζει τα εξής:

«1. Ο πρώην συμβασιούχος υπάλληλος, ο οποίος βρίσκεται άνεργος μετά την αποχώρησή του από την υπηρεσία του σε κοινοτικό όργανο, και:

- α) δεν δικαιούται σύνταξης αρχαιότητας ή επιδόματος αναπηρίας από τις Κοινότητες
- β) η αποχώρησή του από την υπηρεσία δεν οφείλεται σε παραίτηση ή σε διακοπή της σύμβασής του για πειθαρχικούς λόγους·
- γ) έχει συμπληρώσει τουλάχιστον εξάμηνη υπηρεσία·
- δ) διαμένει σε κράτος μέλος,

δικαιούται μηνιαίου επιδόματος ανεργίας υπό τους όρους που καθορίζονται κατωτέρω.

Εάν δικαιούται παροχών ανεργίας στο πλαίσιο ενός εθνικού συστήματος, υποχρεούται να το δηλώνει στο όργανο στο οποίο υπαγόταν, το οποίο ενημερώνει αμέσως την Επιτροπή. Στην περίπτωση αυτή, το ποσό των εν λόγω παροχών αφαιρείται από το επίδομα που καταβάλλεται δυνάμει της παραγράφου 3.

2. Για να δικαιούται του επιδόματος ανεργίας, ο πρώην συμβασιούχος υπάλληλος:

- α) εγγράφεται, με αίτησή του, ως επιζητών εργασία στις υπηρεσίες απασχόλησης του κράτους μέλους όπου διαμένει·
- β) τηρεί τις υποχρεώσεις που επιβάλλει η νομοθεσία του κράτους μέλους αυτού στον δικαιούχο παροχών ανεργίας βάσει των διατάξεων της·

γ) διαβιβάζει κάθε μήνα στο όργανο που υπαγόταν, το οποίο και τη διαβιβάζει αμέσως στην Επιτροπή, βεβαίωση της αρμόδιας εθνικής υπηρεσίας απασχόλησης, η οποία αναφέρει εάν τηρεί ή όχι τις υποχρεώσεις και τους όρους που καθορίζονται στα στοιχεία α' και β'.

Η Κοινότητα μπορεί να αποφασίσει τη χορήγηση ή τη συνέχιση της χορήγησης του επιδόματος, έστω και αν δεν πληρούνται οι εθνικές υποχρεώσεις που αναφέρονται στο στοιχείο β', σε περίπτωση ασθένειας, ατυχήματος, μητρότητας, αναπηρίας ή άλλης κατάστασης που θεωρείται ανάλογη, καθώς και όταν η εθνική υπηρεσία, η οποία είναι αρμόδια για την εκπλήρωση των εν λόγω υποχρεώσεων, τον απαλλάσσει.

[...]

7. Οι συμβασιούχοι υπάλληλοι συμμετέχουν κατά το ένα τρίτο στη χρηματοδότηση του συστήματος ασφάλισης κατά της ανεργίας.

[...]

9. Οι εθνικές υπηρεσίες που είναι αρμόδιες για θέματα απασχόλησης και ανεργίας, ενεργώντας στο πλαίσιο της εθνικής τους νομοθεσίας, και η Επιτροπή συνεργάζονται μεταξύ τους αποτελεσματικά προκειμένου να εξασφαλίζουν την καλή εφαρμογή του παρόντος άρθρου.

[...]»

Το βελγικό δίκαιο

4 Το βασιλικό διάταγμα της 25ης Νοεμβρίου 1991, περί ρυθμίσεως ζητημάτων ανεργίας (*Moniteur Belge* της 31ης Δεκεμβρίου 1991, σ. 29888, στο εξής: βασιλικό διάταγμα), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της κύριας δίκης, ορίζει, στο άρθρο 30, ότι, για να δικαιούται επίδομα ανεργίας, ο εργαζόμενος με πλήρη απασχόληση άνω των 50 ετών πρέπει να συμπληρώσει περίοδο αναμονής η οποία περιλαμβάνει 624 ημέρες εργασίας στο διάστημα των 36 μηνών που προηγούνται της υποβολής αιτήσεως επιδόματος ανεργίας.

5 Κατά το άρθρο 37, παράγραφος 1, του βασιλικού διατάγματος:

«[...] στις παροχές εργασίας συνυπολογίζονται η όντως παρασχεθείσα συνήθης εργασία και οι πρόσθετες παροχές χωρίς αντισταθμιστική άδεια ανάπαυσης, οι οποίες πραγματοποιούνται στο πλαίσιο επαγγελματικών δραστηριοτήτων ή επιχειρήσεων που υπόκεινται στον τομέα της κοινωνικής ασφάλισης και δη στον τομέα της ανεργίας, για τις οποίες ταυτόχρονα:

1° έχει καταβληθεί αμοιβή τουλάχιστον ίση με τον ελάχιστο μισθό που καθορίζεται από νομοθετική ή κανονιστική διάταξη ή από συλλογική σύμβαση εργασίας που δεσμεύει την επιχείρηση ή, ελλείψει σχετικής διατάξεως ή συμβάσεως, από τη χρήση·

2° έχουν γίνει επί της καταβληθείσας αμοιβής οι νόμιμες κρατήσεις για την κοινωνική ασφάλιση, περιλαμβανομένων και εκείνων του κλάδου ανεργίας.

[...]»

6 Το άρθρο 37, παράγραφος 2, του βασιλικού διατάγματος ορίζει τα εξής:

«Η πραγματοποιηθείσα στην αλλοδαπή εργασία λαμβάνεται υπόψη αν πρόκειται για απασχόληση για την οποία στο Βέλγιο γίνονται κρατήσεις για την κοινωνική ασφάλιση, συμπεριλαμβανομένων των κρατήσεων στον τομέα της ανεργίας.

Το πρώτο εδάφιο ισχύει, πάντως, μόνον εάν ο εργαζόμενος, μετά την εργασία που πραγματοποίησε στην αλλοδαπή, συμπλήρωσε περιόδους εργασίας ως μισθωτός βάσει της βελγικής νομοθεσίας.»

- 7 Κατά το άρθρο 38, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α, του βασιλικού διατάγματος, για την εφαρμογή των άρθρων 30 επ. του διατάγματος αυτού εξομοιώνονται με ημέρες εργασίας οι ημέρες για τις οποίες καταβάλλεται αποζημίωση κατ' εφαρμογήν της σχετικής με την ασφάλιση ανεργίας νομοθεσίας.

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

- 8 Από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι η Μ.-R. Melchior, Βελγίδα υπήκοος, πριν εργασθεί στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις Βρυξέλλες, από την 1η Μαρτίου 2005 έως τις 29 Φεβρουαρίου 2008, ως συμβασιούχος υπάλληλος, είχε απασχοληθεί σε διάφορες θέσεις ως μισθωτή στο Βέλγιο.
- 9 Με απόφαση της 5ης Μαρτίου 2008, ο ONEM της αρνήθηκε τη χορήγηση των επιδομάτων ανεργίας που είχε ζητήσει την 1η Μαρτίου 2008, με την αιτιολογία ότι δεν είχε συμπληρώσει 624 ημέρες εργασίας κατά τη διάρκεια των 36 μηνών πριν από την υποβολή της αιτήσεως, χωρίς να λάβει υπόψη την περίοδο κατά την οποία είχε απασχοληθεί στην Επιτροπή.
- 10 Αφού έλαβε το προβλεπόμενο από το ΚΛΠ επίδομα ανεργίας διάρκειας 12 μηνών από την 1η Μαρτίου 2008 και απασχολήθηκε σε διάφορες θέσεις στο Βέλγιο από τις 20 Αυγούστου 2008 έως τις 13 Ιουλίου 2009, η Μ.-R. Melchior υπέβαλε εκ νέου αίτηση για τη χορήγηση επιδόματος ανεργίας, η οποία απορρίφθηκε από τον ONEM στις 26 Αυγούστου 2009 με την περαιτέρω αιτιολογία ότι δεν αποδείκνυε ότι είχε συμπληρώσει 624 ημέρες εργασίας κατά τη διάρκεια των 36 μηνών που προηγούνται της υποβολής της εν λόγω αιτήσεως, δηλαδή από τις 14 Ιουλίου 2006 έως τις 14 Ιουλίου 2009.
- 11 Για τον υπολογισμό του αριθμού των συμπληρωθεισών ημερών εργασίας, ο ONEM έλαβε υπόψη μόνον τις περιόδους που αντιστοιχούν στις διάφορες αυτές θέσεις εργασίας. Αρνήθηκε, αφενός, να λάβει υπόψη την περίοδο απασχολήσεως στην Επιτροπή ως περίοδο εργασίας στην αλλοδαπή, κατά την έννοια του άρθρου 37, παράγραφος 2, του βασιλικού διατάγματος, και, αφετέρου, να εξομοιώσει, δυνάμει του άρθρου 38, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α, του βασιλικού διατάγματος, την περίοδο ανεργίας για την οποία καταβάλλεται αποζημίωση δυνάμει του ΚΛΠ με περίοδο εργασίας.
- 12 Η Μ.-R. Melchior προσέβαλε την από 26 Αυγούστου 2009 απόφαση του ONEM ενώπιον του tribunal du travail de Bruxelles, το οποίο, με απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 2012, ακύρωσε την εν λόγω απόφαση, έκρινε ότι η ενδιαφερομένη πληροί τις προϋποθέσεις για τη χορήγηση του επιδόματος ανεργίας από τις 14 Ιουλίου 2009 και επέβαλε στον ONEM την υποχρέωση να καταβάλει τα οφειλόμενα επιδόματα ανεργίας από την ημερομηνία αυτή.
- 13 Ο ONEM άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του cour du travail de Bruxelles, ζητώντας τη μεταρρύθμιση της εν λόγω αποφάσεως και την επαναφορά σε ισχύ της αποφάσεως της 26ης Αυγούστου 2009.
- 14 Με την απόφαση περί παραπομπής, το cour du travail de Bruxelles εκθέτει ότι οι κρατήσεις τις οποίες αφορά το άρθρο 37, παράγραφος 1, του βασιλικού διατάγματος είναι αυτές που προβλέπονται από τη βελγική νομοθεσία και ότι, υπό την επιφύλαξη ενδεχόμενης επιρροής του δικαίου της Ένωσης, το εν λόγω βασιλικό διάταγμα δεν επιβάλλει την υποχρέωση να λαμβάνονται υπόψη τυχόν κρατήσεις που πραγματοποιήθηκαν στο Βέλγιο, βάσει άλλου ασφαλιστικού συστήματος ασφάλισης ανεργίας από αυτό που καθιερώνει. Κατά συνέπεια, επισημαίνει ότι, ανεξάρτητα από το δικαίο της Ένωσης, το

πρωτοβάθμιο δικαστήριο δεν μπορούσε να κρίνει ότι οι τυχόν κρατήσεις που πραγματοποιήθηκαν κατ' εφαρμογήν του ΚΛΠ ήταν κρατήσεις κατά την έννοια του εν λόγω άρθρου 37, παράγραφος 1, του βασιλικού διατάγματος.

- 15 Εξετάζοντας τις απαιτήσεις που δυνητικώς απορρέουν από το δίκαιο της Ένωσης όσον αφορά τον συνυπολογισμό των περιόδων δραστηριότητας που συμπληρώθηκαν εντός ευρωπαϊκού θεσμικού οργάνου με έδρα στο Βέλγιο, το *cour du travail de Bruxelles*, παραπέμποντας στις αποφάσεις *Ferlini* (C-411/98, EU:C:2000:530, σκέψη 41) και *My* (C-293/03, EU:C:2004:821, σκέψη 35), καθώς και στη διάταξη *Ricci και Pisaneschi* (C-286/09 και C-287/09, EU:C:2010:420, σκέψη 26), διαπιστώνει ότι η *M-R. Melchior* δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως «εργαζόμενη» κατά την έννοια του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς και τις οικογένειές τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 73), ή του κανονισμού (ΕΚ) 883/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για τον συντονισμό των συστημάτων κοινωνικής ασφάλειας (ΕΕ L 166, σ. 1). Ομοίως, διαπιστώνει ότι εργαζόμενος, όπως η *M-R. Melchior*, που εργαζόταν σε ευρωπαϊκό θεσμικό όργανο με έδρα στο Βέλγιο και που δεν είχε προηγουμένως εργασθεί εκτός του εν λόγω κράτους μέλους δεν μπορεί να επικαλεσθεί τις διατάξεις της Συνθήκης ΛΕΕ περί ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων, καθόσον οι διατάξεις αυτές δεν έχουν εφαρμογή σε καταστάσεις αμιγώς εσωτερικές.
- 16 Το *cour du travail de Bruxelles* παρατηρεί, εντούτοις, ότι το Δικαστήριο έκρινε επανειλημμένως ότι η βελγική νομοθεσία στον τομέα των συντάξεων δεν εξασφάλιζε επαρκώς τη δυνατότητα μεταφοράς των δικαιωμάτων του εργαζομένου που απασχολήθηκε τόσο στην υπηρεσία Βέλγου εργοδότη όσο και σε ευρωπαϊκό θεσμικό όργανο. Παραπέμπει συναφώς στις αποφάσεις Επιτροπή κατά Βελγίου (137/80, EU:C:1981:237, σκέψη 19) και *My* (EU:C:2004:821). Λαμβανομένου υπόψη ότι ο *ONEM* υποστηρίζει ότι το σκεπτικό της τελευταίας αυτής απόφασης βασίζεται στην ύπαρξη ειδικής διατάξεως στον τομέα των συντάξεων, οπότε το σκεπτικό αυτό δεν μπορεί να μεταφερθεί σε υπόθεση αφορώσα σύστημα ασφάλισης ανεργίας, το *cour du travail de Bruxelles* εκφράζει αμφιβολίες ως προς την εκτίμηση αυτή και σημειώνει ότι η λύση που επέλεξε το Δικαστήριο με την εν λόγω απόφαση συνάδει προς την αρχή της καλόπιστης συνεργασίας. Επιπλέον το εθνικό δικαστήριο επισημαίνει ότι η λύση αυτή δεν εφαρμόστηκε μόνο στον τομέα των συντάξεων, αλλά και στον τομέα των γονικών και οικογενειακών επιδομάτων, όπως και σε περιπτώσεις φορολογικού πλεονεκτήματος.
- 17 Το *cour du travail de Bruxelles* εκτιμά ότι από τη νομολογία αυτή μπορεί να συναχθεί ότι η αρχή της καλόπιστης συνεργασίας, όπως προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 3, ΣΕΕ, εμποδίζει την εφαρμογή των άρθρων 37 και 38, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α, του βασιλικού διατάγματος, όπως αυτά ερμηνεύονται από τον *ONEM*. Επιπλέον, το δικαστήριο αυτό δεν αποκλείει το ενδεχόμενο να αντίκεινται οι εν λόγω διατάξεις του βασιλικού διατάγματος προς το άρθρο 34, παράγραφος 1, του Χάρτη, του οποίου το πρώτο εδάφιο στηρίζεται μεταξύ άλλων, σύμφωνα με τις επεξηγήσεις σχετικά με τον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων (ΕΕ 2007, C 303, σ. 17), στο άρθρο 12 του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Χάρτη, που υπεγράφη στο Τορίνο στις 18 Οκτωβρίου 1961 και αναθεωρήθηκε στο Στρασβούργο στις 3 Μαΐου 1996.
- 18 Υπό τις συνθήκες αυτές, το *cour du travail de Bruxelles* αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Απαγορεύουν η αρχή της καλόπιστης συνεργασίας και το άρθρο 4, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, αφενός, και το άρθρο 34, παράγραφος 1, του [Χάρτη], αφετέρου, σε κράτος μέλος, όσον αφορά τη θεμελίωση δικαιώματος για επίδομα ανεργίας, να αρνείται:

— να λαμβάνει υπόψη περιόδους εργασίας που συμπλήρωσε ο εργαζόμενος ως συμβασιούχος υπάλληλος σε θεσμικό όργανο της Ευρωπαϊκής Ένωσης με έδρα εντός του εν λόγω κράτους μέλους, ειδικότερα όταν, τόσο πριν όσο και μετά την περίοδο απασχολήσεώς του ως συμβασιούχου υπαλλήλου, παρείχε υπηρεσίες ως μισθωτός δυνάμει της νομοθεσίας του εν λόγω κράτους μέλους;

— να εξομοιώσει τις ημέρες ανεργίας για τις οποίες καταβάλλεται αποζημίωση στο πλαίσιο του [ΚΛΠ] με ημέρες εργασίας, ενώ οι ημέρες ανεργίας για τις οποίες καταβάλλεται αποζημίωση κατ' εφαρμογή της νομοθεσίας του εν λόγω κράτους μέλους τυγχάνουν τέτοιας εξομοίωσης»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

- 19 Επισημαίνεται, εκ προοιμίου, ότι η επίμαχη στην κύρια δίκη απόφαση του ONEM ελήφθη στις 26 Αυγούστου 2009, ήτοι πριν από τη θέση σε ισχύ της Συνθήκης της Λισσαβώνας.
- 20 Συνεπώς, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, με το ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 10 ΕΚ και το άρθρο 34, παράγραφος 1, του Χάρτη αντιτίθενται σε ρύθμιση κράτους μέλους όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, ερμηνευόμενη υπό την έννοια ότι για τη θεμελίωση δικαιώματος λήψεως επιδομάτων ανεργίας δεν συνυπολογίζονται οι περίοδοι εργασίας που συμπληρώθηκαν από τον ενδιαφερόμενο υπό την ιδιότητα του συμβασιούχου υπαλλήλου θεσμικού οργάνου της Ένωσης με έδρα στο εν λόγω κράτος μέλος και δεν εξομοιώνονται με ημέρες εργασίας οι ημέρες ανεργίας για τις οποίες καταβάλλεται επίδομα ανεργίας κατ' εφαρμογήν του ΚΛΠ, ενώ οι ημέρες ανεργίας για τις οποίες καταβάλλεται αποζημίωση κατ' εφαρμογήν της εθνικής ρυθμίσεως του εν λόγω κράτους μέλους τυγχάνουν τέτοιας εξομοίωσης.
- 21 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι το δίκαιο της Ένωσης δεν θίγει την εξουσία των κρατών μελών να διαρρυθμίζουν τα εθνικά τους συστήματα κοινωνικής ασφάλισης και ότι, εφόσον δεν έχει γίνει εναρμόνιση στο επίπεδο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, απόκειται στη νομοθεσία κάθε κράτους μέλους να καθορίζει τις προϋποθέσεις χορήγησης των παροχών κοινωνικής ασφάλισης. Εντούτοις, τα κράτη μέλη οφείλουν, κατά την άσκηση της αρμοδιότητάς αυτής, να τηρούν το δίκαιο της Ένωσης (βλ. μεταξύ άλλων, επ' αυτού, αποφάσεις *Kristiansen*, C-92/02, EU:C:2003:652, σκέψη 31, και *Elchinov*, C-173/09, EU:C:2010:581, σκέψη 40).
- 22 Όσον αφορά το ΚΛΠ, πρέπει επίσης να υπομνησθεί ότι, όπως και ο Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ), θεσπίστηκε με κανονισμό του Συμβουλίου, ήτοι τον κανονισμό 259/68 ο οποίος, βάσει του άρθρου 249, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, έχει γενική ισχύ, το ΚΛΠ είναι δεσμευτικός ως προς όλα τα μέρη του και ισχύει άμεσα σε κάθε κράτος μέλος. Επομένως, το ΚΛΠ, πέραν των αποτελεσμάτων που αναπτύσσει στην εσωτερική τάξη της διοικήσεως της Ένωσης, συνεπάγεται επίσης υποχρεώσεις για τα κράτη μέλη, καθόσον η σύμπραξή τους είναι αναγκαία για την εφαρμογή του (αποφάσεις Επιτροπή κατά Βελγίου, EU:C:1981:237, σκέψεις 7 και 8· Επιτροπή κατά Βελγίου, 186/85, EU:C:1987:208, σκέψη 21, καθώς και *Kristiansen*, EU:C:2003:652, σκέψη 32).
- 23 Η Βελγική Κυβέρνηση εκθέτει ότι το καθεστώς κοινωνικής ασφάλισης ανεργίας στηρίζεται στο Βέλγιο επί της αρχής της αλληλεγγύης, η οποία συνεπάγεται την προηγούμενη καταβολή εισφορών. Κατά τη Βελγική Κυβέρνηση, οι προϋποθέσεις χορηγήσεως των επιδομάτων ανεργίας που θεσπίζονται από το καθεστώς αυτό δεν παραβιάζουν κανένα κανόνα του δικαίου της Ένωσης και, ειδικότερα, καμία ειδική διάταξη του ΚΛΠ. Συνεπώς, κατά τη Βελγική Κυβέρνηση, η λύση που δόθηκε στην απόφαση *My* (EU:C:2004:821) δεν μπορεί να μεταφερθεί στην υπόθεση της κύριας δίκης.
- 24 Πλην όμως, το άρθρο 96, παράγραφος 1, του ΚΛΠ, που προβλέπει την καταβολή, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, επιδόματος ανεργίας στον πρώην συμβασιούχο υπάλληλο που βρίσκεται χωρίς απασχόληση μετά την παύση της υπηρεσίας του σε θεσμικό όργανο της Ένωσης, δεν συνεπάγεται βεβαίως, αφ' εαυτού, άλλο περιορισμό στην αρμοδιότητα των κρατών μελών, όσον αφορά τον καθορισμό των προϋποθέσεων χορηγήσεως των προβλεπόμενων από το εθνικό συνταξιοδοτικό σύστημα παροχών, πέραν της αντλούμενης από το άρθρο αυτό υποχρεώσεως τηρήσεως του συμπληρωματικού χαρακτήρα του προβλεπόμενου από το άρθρο αυτό επιδόματος ανεργίας σε σχέση με το επίδομα του οποίου τη χορήγηση μπορεί να αξιώσει ο πρώην συμβασιούχος υπάλληλος δυνάμει του εν λόγω εθνικού συστήματος.

- 25 Εντούτοις, το Δικαστήριο έκρινε, με την απόφαση My (EU:C:2004:821), ότι το άρθρο 10 ΕΚ, σε συνδυασμό με τον ΚΥΚ, έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση η οποία δεν επιτρέπει να συνυπολογίζονται τα συμπληρωθέντα από υπήκοο της Ένωσης έτη εργασίας στην υπηρεσία οργάνου της Ένωσης προς θεμελίωση δικαιώματος λήψεως πρόωρης συντάξεως γήρατος βάσει του εθνικού συνταξιοδοτικού συστήματός του. Με τη διάταξη Ricci και Pisaneschi (EU:C:2010:420), το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι το ίδιο ίσχυε όσον αφορά τη θεμελίωση δικαιώματος λήψεως της συνήθους συντάξεως γήρατος.
- 26 Το Δικαστήριο δεν στήριξε την απόφασή του εκείνη σε ειδική διάταξη του ΚΥΚ, αλλά, παραπέμποντας στην απόφαση Επιτροπή κατά Βελγίου (EU:C:1981:237), διαπίστωσε, στις σκέψεις 45 έως 48 της αποφάσεως My (EU:C:2004:821), ότι, όπως συμβαίνει και με την άρνηση λήψεως των αναγκαίων μέτρων για τη μεταφορά του στατιστικού ισοδυνάμου ή του κατ' αποκοπήν ποσού εξαγοράς των αποκτηθέντων υπό το εθνικό συνταξιοδοτικό σύστημα δικαιωμάτων συντάξεως στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, μια τέτοια ρύθμιση μπορούσε να καταστήσει δυσχερέστερη την πρόσληψη, από τα όργανα της Ένωσης, υπαλλήλων της εθνικής διοικήσεως που έχουν ορισμένη προϋπηρεσία. Το Δικαστήριο επισήμανε ότι, πράγματι, μια τέτοια ρύθμιση ήταν ικανή να αποθαρρύνει την άσκηση επαγγελματικής δραστηριότητας σε ένα τέτοιο θεσμικό όργανο, κατά το μέτρο που ένας εργαζόμενος ο οποίος υπαγόταν προηγουμένως σε εθνικό συνταξιοδοτικό σύστημα και αποδέχθηκε θέση απασχολήσεως σε θεσμικό όργανο της Ένωσης κινδύνευε να απολέσει τη δυνατότητα λήψεως, δυνάμει του ως άνω συστήματος, παροχής γήρατος την οποία θα εδικαιούτο αν δεν είχε δεχθεί την εν λόγω θέση. Το Δικαστήριο έκρινε ότι τέτοιες συνέπειες δεν μπορούσαν να γίνονται αποδεκτές στο πλαίσιο του καθήκοντος συνεργασίας και αρωγής που υπέχουν τα κράτη μέλη έναντι της Ένωσης και το οποίο εκφράζεται με την προβλεπόμενη στο άρθρο 10 ΕΚ υποχρέωσή τους να διευκολύνουν την εκπλήρωση της αποστολής της Ένωσης.
- 27 Πάντως, η ρύθμιση κράτους μέλους βάσει της οποίας, όσον αφορά τη θεμελίωση δικαιώματος για επίδομα ανεργίας, δεν συνυπολογίζονται οι περίοδοι εργασίας που συμπλήρωσε ο εργαζόμενος ως συμβασιούχος υπάλληλος σε θεσμικό όργανο της Ένωσης με έδρα στο εν λόγω κράτος μέλος είναι επίσης ικανή να καταστήσει δυσχερέστερη την πρόσληψη συμβασιούχων υπαλλήλων από τα εν λόγω όργανα. Συγκεκριμένα, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας με τα σημεία 51 έως 53 των προτάσεών του, μια τέτοια ρύθμιση είναι ικανή να αποθαρρύνει την εκ μέρους των εργαζομένων οι οποίοι διαμένουν στο κράτος μέλος αυτό απασχόληση σε θεσμικό όργανο της Ένωσης για χρονική περίοδο της οποίας η περιορισμένη βάσει κανονιστικής ρυθμίσεως διάρκεια τους υποχρεώνει να ενταχθούν ή να επανενταχθούν μετά το πέρας της εν λόγω περιόδου στην εθνική αγορά εργασίας, εφόσον, λόγω της απασχόλησης αυτής, κινδυνεύουν να μη συμπληρώσουν τον συνολικό αριθμό ημερών εργασίας που απαιτείται από την εν λόγω ρύθμιση για τη χορήγηση επιδομάτων σε περίπτωση ανεργίας.
- 28 Μια τέτοια ρύθμιση ενέχει τον κίνδυνο επελεύσεως του ίδιου αποτρεπτικού αποτελέσματος όσον αφορά τη μη εξομοίωση των ημερών ανεργίας για τις οποίες χορηγήθηκε επίδομα ανεργίας κατ' εφαρμογήν του ΚΛΠ με ημέρες εργασίας προς θεμελίωση του δικαιώματος λήψεως επιδομάτων ανεργίας στο εν λόγω κράτος μέλος, δεδομένου ότι οι ημέρες ανεργίας για τις οποίες καταβάλλεται αποζημίωση βάσει της ρυθμίσεως του εν λόγω κράτους μέλους τυγχάνουν τέτοιας εξομοιώσεως.
- 29 Κατά συνέπεια, χωρίς να συντρέχει λόγος εξετάσεως του υποβληθέντος ερωτήματος υπό το πρίσμα του άρθρου 34, παράγραφος 1, του Χάρτη, πρέπει να δοθεί στο ερώτημα αυτό η απάντηση ότι το άρθρο 10 ΕΚ, σε συνδυασμό με το ΚΛΠ, αντιτίθεται σε ρύθμιση κράτους μέλους, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, ερμηνευόμενη υπό την έννοια ότι, όσον αφορά τη θεμελίωση δικαιώματος λήψεως επιδομάτων ανεργίας, δεν συνυπολογίζονται οι περίοδοι εργασίας που συμπληρώθηκαν από τον ενδιαφερόμενο υπό την ιδιότητα του συμβασιούχου υπαλλήλου σε θεσμικό όργανο της Ένωσης με έδρα στο εν λόγω κράτος μέλος και δεν εξομοιώνονται με ημέρες εργασίας οι ημέρες ανεργίας για τις οποίες καταβάλλεται επίδομα ανεργίας κατ' εφαρμογήν του ΚΛΠ, ενώ οι ημέρες ανεργίας για τις οποίες καταβάλλεται αποζημίωση βάσει της ρυθμίσεως του εν λόγω κράτους μέλους τυγχάνουν τέτοιας εξομοιώσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 30 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφαινεται:

Το άρθρο 10 ΕΚ, σε συνδυασμό με το Καθεστώς που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, το οποίο θεσπίστηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 259/68 του Συμβουλίου, της 29ης Φεβρουαρίου 1968, περί καθορισμού του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων και του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και περί θεσπίσεως ειδικών μέτρων προσωρινώς εφαρμοστέων στους υπαλλήλους της Επιτροπής, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ, Ευρατόμ) 723/2004 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 2004, αντιτίθεται σε ρύθμιση κράτους μέλους, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, ερμηνευόμενη υπό την έννοια ότι, όσον αφορά τη θεμελίωση δικαιώματος λήψεως επιδομάτων ανεργίας, δεν συνυπολογίζονται οι περίοδοι εργασίας που συμπληρώθηκαν από τον ενδιαφερόμενο υπό την ιδιότητα του συμβασιούχου υπαλλήλου σε θεσμικό όργανο της Ένωσης με έδρα στο εν λόγω κράτος μέλος και δεν εξομοιώνονται με ημέρες εργασίας οι ημέρες ανεργίας για τις οποίες καταβάλλεται επίδομα ανεργίας κατ' εφαρμογήν του ΚΛΠ, ενώ οι ημέρες ανεργίας για τις οποίες καταβάλλεται αποζημίωση βάσει της ρυθμίσεως του εν λόγω κράτους μέλους τυγχάνουν τέτοιας εξομοιώσεως.

(υπογραφές)